

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Incitamenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.III. Hujus remedia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55553](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55553)

§. III.

Inconstantia remedia.

UT conceptum in bono perseverandi propositum eò certius persistat inconcussum, suggerenda sunt quædam remedia, quibus innata mentibus nostris mobilitas veluti clavo figatur; asperitas verò illa & arduitas, quæ perfectionis callem adeò difficilem reddunt, vel tollatur omnino, vel saltem mitigetur. Horum autem præcipuè tria numerantur, nempe 1. incitamentorum suprà allatorum crebra consideratio. 2. cum DEO assidua communicatio. 3. difficultatum sagax provisio & efficax contemptus,

I. Primum ergo persuadendæ nobis constantiæ subsidium est crebra consideratio tum bonorum, queis perseverantes coronantur; tum malorum, queis inconstantes puniuntur; uti & illorum incitamentorum, quibus hucusque ad sectandam virtutem solidam Lectorem animavi. Nam (quod
 I. Allatorum hac tenus incitamentorum crebra consideratio.
 Philo-

Philosophorum axioma est) per quæ quid crescit, per eadem & conservatur; adeoque per illas ipsas rationes, per quas sanctitatis & perseverantiæ desiderium in animis nostris hæctenus fuit excitatum, per has, inquam, idem quoque foveri, ac nutriri oportet.

Cùm enim eorum movendi vis eundem semper vigorem retineat; cùm eadem hodie, quæ heri, virtutis amabilitas, excellentia ac utilitas sit; cùm idem semper sit DEUS, cuius majestatis infinitudo ac eminentiæ excellentia eodem semper cultu & amore dignissima sit; hæc, inquam, cùm ita sint, non potest non eorum frequens recordatio ac pia meditatio succensi fervoris flammam conservare.

Præcipuè si insuper attentius perpendantur exempla eorum, qui vel ob inconstantiam perierunt, vel propter suam in bono stabilitatem sanctitudinis lauream promeruerunt. Certe si Saulem, Judam, Origenem per-

seve-

severantia non destitisset, ille modò inter Sanctos Israël Reges, iste duodecim inter Apostolos, hic divos inter Ecclesiæ Patres tanquam gloriosa primæ magnitudinis astra radiarent; qui modò, quia cœptam virtutis semitam leves transfugæ deseruerunt, in reproborum massa abjecti delitescunt.

O quàm sublimi in throno modò fulgeret ille propheta, quem DEUS ad Jeroboam in Bethel miserat cum præcepto, *ne comederet panem, nec biberet aquam in loco isto, nec revertetur per viam, per quam venerat; (a) si eadem, quæ cœpit, animi firmitate imposita sibi mandata expleset.* Nam initio nulla regis habita ratione audacter *exclamavit contra altare in sermone Domini: oblata sibi ab eodem munera rejecit: regium, ad quod vocabatur, convivium recusavit: omni cibo & potu diutissimè abstinuit: etiam per aliam, ut jussus fuerat, viam ad suos rediit.* O quàm præclara

(a) 3. Reg, 13, v. 2,

elara hæc primordia fuerant, quàm
heroici actus, quàm observans Nu-
minis religio!

At en! mobili levitate victus, om-
ne hoc tam gloriosè inceptum cor-
rupit opus; à falso propheta reductus
& seductus, contrà quàm vetuerat
DEUS, *comedit panem in domo ejus, &
bibit aquam*; quo facto prius omne
meritum ita obliteravit, ut *tradiderit
eum Dominus leoni, qui confregit eum,
& occidit in via.* (b)

Contrà verò ô quantam sibi lau-
dem, quàm immortale nomen sua in
servandis legibus firmitate promeruit
Eleazarus ille *unus de primoribus scri-
barum, qui atatis ac senectutis sua
eminentiam atque à puero optimæ con-
versationis actus recogitans, & glorio-
sam mortem magis quàm odibilem vitam
complectens, maluit voluntariè ad sup-
plicium ire, & duros corporis cruciatus
sustinere, quàm propter vitæ amorem
illicita admittere, & vel simulare, se*
car-

(b) 3, Reg. 13, v. 26.

carnem porcinam manducasse. Univer-
sa genti memoriam mortis suæ ad exem-
plum virtutis & fortitudinis derelin-
quens. (c)

Hæc & alia ejusmodi præcipuè
S. S. Martyrum aliorumque Christia-
næ legis Heroum exempla ad æmulan-
dam eorum constantiam nos fortiter
allicient, movebunt, & impellent.
Generosa ejusmodi facta, si fideli me-
moria crebrius recolantur, etiam no-
bis eandem in bono stabilitatem per-
suadebunt. Id quod propria ipsius
experientia doceberis, si primo hoc
remedio usus diligenter fueris.

II. Alterum sanctæ hujus firmitatis
acquirendæ adjumentum est assidua
communicatio cum DEO præsertim
Eucharistico tum per vota, pro per-
severantiæ dono ei sæpius supplican-
do; tum per synaxin, eundem cor-
dis hospicio frequentiùs excipiendo.
Si enim *Elias in fortitudine cibi illius*
(qui tamen divini hujus alimenti fo-

II.
Assidua
communi-
catio cum
Numine
Euchari-
stico.

Pars III.

E e

lùm

(c) 2. Mach. 6. v. 18. & seq.

lùm figura fuit) *quadraginta diebus & quadraginta noctibus ambulavit usque ad montem DEI Horeb;* (d) quanto magis hic panis fortium nobis robur & vires addet, queis animati, impigro molimine in perfectionis culmen eluctemur?

Et verò addet, ne dubitemus, & quidem vires non minùs uberes quàm efficaces addet. Ad præsentiam divinæ hujus Arceæ instabiles Jordanis aquæ mobilem cursum sistent, & muri firmitatem fluido nisu æmulabuntur. Eucharisticum ejusmodi cultorem nec indolis volubilitas, nec tentationum torrens, nec cupiditatum rapiditas à sacro proposito dimovebunt. *Stabit firmus super custodiam suam, & figet gradum super munitiorem suam.* (e) Etiam ille cum regio Vate generosa voce exclamabit: *omnia possum in eo, què me confortat.* (f)

Et revera cœlesti hoc nutrimento munitus, poterit vincere illam virtutis

(d) 3. Reg. 19. v. 8. (e) Habacuc 2. v. 1.
(f) Phil. 4. v. 13.

tis solidæ arduitate: poterit superare illa amoris proprii blandimenta: poterit effugere illas mundi pedicas tartarique fraudes, ad quas velut ad scopulos allisa mentis constantia hætenus naufraga perire consuevit. Perseverantia & fortitudo geminæ illi comites in via probitatis erunt, quæ ipsum usque ad æternitatis portum felici omine comitabuntur. Ex his autem adminiculi hujus efficacia luculenter elucet.

III. Tertium remedium consistit in providentia quadam spiritali, qua partim sagaciter provideamus, quid nos in exercitio piarum actionum instabiles reddere possit, aut soleat; partim sollicitè curemus, ut animum contra ejusmodi obstacula & levitatis illicia fortiter obarmemus. Duo autem præcipuè sunt, quæ nostram in DEI famulatu perseverantiam difficilem reddere amant, nempe 1. *arduitas* operis, quod explere oportet; 2. *diuturnitas* temporis, per quod illud continuare necesse est.

III.
Difficultatum pro-
visio &
contemptus.

Prior hostis debellatur acri quadam magnanimitate, qua reluctanti naturæ vim inferendo omnes actionis molestias generosi spernamus; eamque eò audaciores aggrediamur, quò pluribus illa aculeis hirsuta riget. Nam inimicum hunc audacter impetiisse, vicisse: opus ejusmodi animosè incepisse, finiisse: obstacula hæc fortiter contempsisse, complanasse erit.

Proin præcipitata omni timida deliberatione ejusmodi negotium ocyus magno cum ausu auspicemur; atque Samsonem æmulando, hunc *catulum leonis*, qui ficto rugitu timidos terret, mento apprehensum prosternere, dilacerare, & quasi hædum in frustra discerpere studeamus. Id si egerimus, etiam nobis *de comedente exhibit cibus*, ac *de forti egredietur dulcedo*; (g) illudque promptum & facile reperiemus, quod prius factu arduum nimis, ac impossibile videbatur.

Alte-

(g) Judic. 14. v. 5. & 6.

Alterum constantiæ obstaculum, nempe enatum ex apprehensa temporis *duturnitate* tædium, ortumque inde virtutis fastidium, hoc, inquam, impedimentum expeditius superari nequit, quàm sequentibus industriis. Inprimis necesse est, ut teipsum piè decipiendo, actionem illam solummodo ad unum vel alterum diem aut horam continuare decernas, & à futuro tempore mentem abstrahas. Magno levamini rerum peritis hæc solertia est.

Dein compara hanc, quæ adeò te exanimat, temporis longinquitatem cum illa præmii, quæ te expectat, perennitate; & omnis etiam longissima annorum periodus instar bullæ evanescet. Præterea quis certum te reddidit, ævum tuum ad canam senectutem productum iri? Forsitan mors vitæ tuæ filo minaci falce jam jam imminet. Fortè paucos intra menses flebile funus eris. Ergo residuos saltem eosque tam breves & paucos dies virtuti consecra.

Quodsi etiam quàm diutissimè adhuc te vivere contingeret, an non meretur DEUS, ut omnem, quem respiras, halitum ejusdem servitio dedices? O Superi! dum sacro fonte abluebamur, solemni authoramento nos per paternos obstrinximus, supremo omnium Domino, quoad vita superstes fuerit, fidelem nos famulatum exhibituros. Quin illo ipso temporis puncto, quo mentis usum adepti sumus, debitum Numini homagium per amoris actum præstare debueramus.

Et en! prò dolor! vix rationis compotes peccare noveramus, cum mox optimi heri rebelles servi jugum excussimus, & æquè turpi quàm nefaria desertione eodem ferè momento nocentes, quo rationales effecti sumus; atque postea nobiliorem ætatis florem nonnisi eidem offendendo impendimus.

An non igitur æquum est, ut ad restituendam, vel reparandam tot annorum

norum malè perditorum intercapedinem saltem quod ex iis reliquum est, ex integro devoveamus illi, cui totum, quantum est, vitæ nostræ spatium tot titulis ex assè debetur. Cùmque ille omni ea, quæ præcessit, æternitate nos dilexerit, nec citiùs se quàm nos amare inceperit; ac insuper omni ea, quæ subsequetur, perpetuitate æterno amore complexurus sit; an non brutæ ingratitude portentum foret, perfectiori ejusdem cultui modicum hoc, quo à morte distamus, temporis intervallum negare?

Exinde concludere fas est, quàm labili fundamento nitatur illud, quod à temporis diuturnitate mutuatur, ter-
 riculamentum; & quo nihilominus
 tot timidæ mentes à sectanda virtute
 solida phantastico terrore absterreri
 se sinunt. Proin huic capiti finem
 impono illis S. Cypriani verbis: *hor-*
tamur vos per communem fidem, ut glo-
riam vestram fortè & perseveranti vir-
tute teneatis; (h) & nec operis ar-
duitate, nec temporis diuturnitate à per-

fectionis semita vos abduci sinatis ;
utque allatis hisce tribus remediis sta-
biliter utendo , ab inconstantiæ labe
vos immunes servetis.

CONCLUSIO
TERTIÆ PARTIS,

*Ubi ostenditur , eandem via unitiva
congruere.*

TAndem aspirante divino Fla-
mine laboris portum ac unà
via *unitiva* terminum atti-
gimus , qui consistit in in-
tima conjunctione cum DEO , quæ
summa animæ beatitudo est. Quàm
aptè enim tertia hæc pars humanam
mentem cum ultimo Fine suo con-
nectat , ipsa capitum argumenta abun-
de loquuntur. Nam per fidem dulci
vinculo jungimur primæ omnium
Veritati , per spem potentissimæ Fi-
delitati , per charitatem amabilissimæ
Bonitati , per desiderium cœli per-
fectissimæ Felicitati , per jugem deni-
que

que in bono perseverantiam huic supernæ unioni beata coronis imponitur. Ex his patet, quàm congruo nexu hæctenus disputata tertiæ huic semitæ respondeant.

Quòd enim capite 2. de timore malorum à tepidis incurrendorum mentio ingeratur, id eidem adeò non obest, ut potiùs summè conducat. Nam mortis inquires, iudicii rigor, pœnæ acerbitas non ita viæ solùm purgativæ propria sunt, ut anima per sublimiorem statum gradiens, non etiam possit horum metu incitari ad quærendam perfectionem excelsiori ejusmodi calli congruentem. cùm ipse S. P. N. Ignatius experientissimus ille asceseos Magister in secunda exercitiorum hebdomade nobis ejusmodi themata tanquam incitamenta adducat, ad sanam electionem faciendam.

Ita sanctitatis cupide Lector, per tres hujus operis partes tanquam per totidem vitæ spiritualis gradus constan-

ti pede ita progredere, ut amotis virtutis solidæ IMPEDIMENTIS, adhibitis ejus solidandæ SUBSIDIIS, ac perpensis sedulò illius sectandæ INCITAMENTIS, tandem votorum compos per morum probitatem, probitatisque soliditatem æternum uniaris illi, qui triplicis hujus viæ terminus, mei laboris scopus, ac omnium finis ultimus est.

FINIS

TERTIÆ PARTIS.

IN.